

IF BARCELONA A L'INSTITUT DEL TEATRE

Simposi Figura i Cos 15 i 16 de novembre

Presentació i àmbits temàtics

El simposi internacional que es convoca cada dos anys a l'emparedat de les activitats d'IF Barcelona enguany porta el títol *Figura i cos*. En consonància amb les propostes de creació, s'ha projectat un programa de ponències, panells de comunicacions acadèmiques, taules rodones i exhibicions d'artistes de diverses disciplines, sempre relacionat amb el cos humà i les múltiples formes en què es manifesta a escena com a centre —o síntesi— del drama.

1. El cos com a objecte escènic

Des de l'inici del que s'ha anomenat la modernitat, s'ha produït un esqueixament entre fons i forma que ha empès l'evolució de l'art en mil direccions disperses. La distinció saussuriana entre significat i significat, que permeté d'estudiar el signe lingüístic com a element independent del seu contingut, es manifestà paral·lelament en l'àmbit escènic en un creixent interès per "objectualitzar" l'actor. Teoria i pràctica dels més diversos contextos comunicatius han begut del mateix corrent de pensament que emanava de les ciències empíriques i els seus descobriments; la biologia, la física, la química, la medicina han construït significats cada cop més complexos en relació amb el cos.

De la pantomima a Edward Gordon Craig, d'Oskar Schlemmer a Tadeusz Kantor, de l'impacte d'Auschwitz fins a propostes com les de Gisèle Vienne o Marcel·lí Antúnez, el cos de l'actor ha tendit a convertir-se o ha estat directament substituït en escena no pas per allò que representa sinó per allò que és en essència: una màscara, un titella, una carcassa, un mer contenidor de contingut voluble, eteri. És aquí on les propostes de la modernitat occidental es trobaren amb el teatre arcaic, els rituals, les pròpies tradicions barroques i la pervivència, a la perifèria del món industrial, d'un univers simbòlic i performatiu titllat d'exòtic.

Exòtic, salvatge, grotesc o ambigu, el cos humà es presenta davant nostre com una figuració de la nostra pròpia manera de veure —i potser entendre— el món.

2. Dramatúrgies de la figura

Si l'any 2015 iniciàvem IF Barcelona posant l'accent en el que vam anomenar les *Figures del desdoblament* com a manera de representar l'alteritat i el 2016 ens fixàvem en les possibilitats dramatúrgiques de l'objecte presentat com a tal —com a cosa, més enllà de la seva utilitat, o com a operador simbòlic—, enguany volem incidir en l'estudi de la representació figurativa. El *Figuretheater*, com a modalitat escènica que no deixa de desenvolupar un itinerari propi cada cop més variat i especialitzat al mateix temps, obre preguntes que cal abordar des de l'òptica de diversos coneixements acadèmics.

Es tracta d'un viatge de tornada de l'abstracció a allò concret de l'objecte simbòlic: la corporeïtat, la carnalitat i la forma que explícitament mostren que el tema de la representació és l'humà. ¿Aquesta figura, retornada del món de l'objecte, pot operar una escriptura escènica capaç d'explicar allò que en paraules és gairebé inexplicable? Pot fer-ho, de manera eficaç, en el món tecnològic i virtual del segle XXI? I com?

Per encetar les línies de reflexió que ens poden obrir aquestes i altres preguntes, durant el simposi s'exposaran els resultats de la recerca de diverses artistes i investigadores, i així mateix es presentaran alguns dels treballs en curs que IF Barcelona té en residència durant el bienni 2018-2019.

PROGRAMA

Dijous 15.11.18 - Auditori

09.15h – 09.45h Recollida d'acreditacions i inscripció

09.45h – 10.00h Benvinguda a càrrec de Magda Puyo, directora general de l'Institut del Teatre, Jordi Alomar i Toni Rumbau, organitzadors d'IF Barcelona.

10.00h **Cuerpo humano, figuras de cera: la exhibición de la anatomía en la Barcelona contemporánea.** Ponència d'Alfons Zarzoso, Director i conservador del Museu d'Història de la Medicina de Catalunya. Presentació del ponent a càrrec d'Antoni Rumbau.

11.00h **Figuras de figuras. Precisiones y metamorfosis de una dramaturgia de la imagen.** Ponència de Roberto Fratini, Professor de Teoria de la Dansa al Conservatori Superior de Dansa de l'Institut del Teatre, dramaturg i teòric de l'art. Presentació del ponent a càrrec d'Antoni Rumbau

12.00h – 12.30h Pausa

12.30h Comunicacions. Modera: Valerio Zanardi (Universitat de Barcelona).

Jordi Alomar (Universitat de Barcelona; IF Barcelona): **De les relíquies i les efígies a les fantasmagories digitals: paradigmes del cos com a objecte escènic**

Martina Tosticarelli (Universitat Autònoma de Barcelona): **El regreso de la figura. Sobre la restauración de la presencia más allá de la representación**

13.30h -14.00h **Mostra de procés de creació a càrrec d'alumnes de l'Institut del Teatre**

Taller de teatre visual de l'Institut del Teatre, dir. Joan Cusó Espai MAE.

14.00h -15.30h: Pausa - Dinar

Sessions de tarda. Experiències:

15.30h **Petites descobertes al voltant del titella i l'actor.** Lluís Graells, director teatral i professor de l'Institut del Teatre. Director de Cos, Festival de Moviment i Teatre Gestual de Reus. Eudald Ferré, titellaire, constructor i director de Guant, Festival Internacional de Teatre de Titelles de l'Alt Camp. Presenta: Cesc Martínez

16.30h Encontre amb **Anna Ivanova Brashniskaia**, actriu, dramaturga i investigadora del departament d'Estudis Teatral de l'Acadèmia d'Arts Escèniques de Sant Petersburg.

18.00h **Taula d'experiències**, amb Andrea Cruz, Carmen Gómez, Txalo Toloza i Companyia Zero en Conducta. Modera: Fèlix Pons (Escola Massana)

20.00h **Mostres de processos de creació d'alumnes de l'Institut del Teatre.** Col·loqui posterior moderat per Cesc Martínez.

Guillem Jiménez: *Duqela*. Sala Scanner.

Silvia Batet: *Pas de Carla, Iris, Raquel y Goretti* Sala Scanner.

Barbara Cappi: *Si te escuchara cuando te escucho, construiríamos un techo*. Aula P4S5.

Divendres 16.11.18 - Auditori

10.15h **Moving Objects. ¿Qué mueve a quien? ¿Quién mueve a qué?** Constanza Brncic Monsegur, coreògrafa, ballarina i professora del Conservatori Superior de Dansa de l'Institut del Teatre. Presenta: Jordi Alomar

11.15h Conferència final: **Ni sujet, ni objet, les marionnettes appartiennent à un territoire de l'indéterminé**. Joëlle Noguès, titellaire, professora de la Université Toulouse – Jean Jaurès, codirectora d'Odradek, Pôle de création et développement pour les arts de la marionnette. Presenta: Alfred Casas

12.15h Pausa

12.45h **Mostra del laboratori de Composició III** a càrrec d'alumnes del Conservatori Superior de Dansa de l'Institut del Teatre, dir. Constanza Brncic. Col·loqui final. Sala Scanner.

INFORMACIONS PRÀCTIQUES

INSCRIPCIÓ

Estudiants, aturats, socis UNIMA, jubilats, Institut del Teatre, CSD	15 €
Socis revista Putxinel·li	15 €
Inscripció general	20 €

El pagament de la inscripció, juntament amb l'assistència acreditada al simposi, dóna dret a l'obtenció d'un certificat d'assistència.

L'accés al simposi és lliure i gratuït per a qui no desitgi certificat d'assistència.

Per inscriure's com assistent al simposi cal emplenar el següent formulari en línia:

<https://goo.gl/forms/e3LGHQJh8BjBernA3>

També s'ha de fer l'ingrés corresponent als següent compte corrent un cop emplenat el formulari:

Caixa Bank - ES84 2100 0965 5002 0021 3692

La inscripció pot fer-se efectiva directament en el moment d'accés al simposi, pagant-se en efectiu a la taula de registre.

IDIOMES

Les llengües vehiculars del simposi són el català, el castellà, el francès i l'anglès. Cada ponent i participant és lliure de triar la llengua de presentació. Preguem es respecti la llengua anunciada i triada.

SPEED MEETING

Està prevista la realització d'un speed meeting sectorial entre assistents, participants i interessats el divendres 16 de novembre de 15 a 17 hores. Més informació i inscripcions al taulell d'entrada. Activitat gratuïta.

ÀPATS

El dijous 15 i el divendres 16 la cafeteria de l'Institut del Teatre ofereix un menú econòmic, amb un reservat a disposició dels assistents al simposi.

Contacte:

info@ifbarcelona.cat

Més informació a www.ifbarcelona.cat i a www.institutdelteatre.cat

ACTIVITATS VINCULADES

IF Barcelona presenta la següent programació vinculada al Simposi:

Arts Santa Mònica – Centre de la Creativitat

Divendres 16.11.2018

19h Presentació de l'Estudi de diagnòstic del sector del teatre visual i de titelles a Catalunya. L'ICEC ha impulsat en col·laboració amb UNIMA Catalunya (Unió Internacional de la Marioneta) la realització d'un estudi de diagnòstic sobre l'estat actual del sector. Presentarà l'estudi l'autor, Toni Rumbau, juntament amb Nèlida Falcó, cap d'Arts Escèniques de l'ICEC i Eudald Ferré, president d'UNIMA Catalunya.

20h Presentació dels artistes i projectes en residència a IF Barcelona 2018-2019.

Mostra oberta fins al 17.11.2018.

L'Estruch - Fàbrica de Creació de les Arts en Viu

Sant Isidre 140, Sabadell

Divendres 23.11.2018

17.00h Perspectives del sector del teatre visual i de titelles a Catalunya, a càrrec de Toni Rumbau i Jordi Alomar.

18.00h Col·loqui amb Joan Baixas.

19.00h Presentació dels artistes i projectes en residència a IF Barcelona 2018-2019. Mostra oberta fins al 24.11.2018.

Artistes i projectes en residència a IF Barcelona 2018-2019

Andrea Cruz · Las Hermanas Verán

La proposta d'Andrea Cruz treballa el moviment des de la fotografia contemporània, coreografies estàtiques i jocs de *performance* en un muntatge hipnòtic i emotiu.

Les germanes Verán ho han perdut tot, excepte els records en què es refugien per reviure les imatges de la seva família, les mascotes embalsamades, els mobles espectrals, l'incendi de la casa pairal, les rutines del te i les utopies i somnis que van quedar congelats. Cos, imatge i memòria conviuen en aquesta nova experimentació en solitari d'un referent de la dansa contemporània.

Coproducció amb el Teatre Principal de Palma i Festival Palma amb la Dansa.

Carine Gualdaroni – Cie Juste Après · Corpus

Carine Gualdaroni és diplomada per l'École Nationale Supérieure des Arts de la Marionnette de Charleville-Mézières, i des de 2012 dirigeix la companyia Juste Après. El seu treball dramàtic parteix del cos com a eix central d'una constel·lació formada per imatges, matèries i figures. Les seves obres anteriors (*à part être*, *mue* i *hybrides*) juguen amb el vincle entre l'animat/inanimat, entre els cossos vius i les possibilitats dels seus dobles o *doppelgänger* inerts.

Corpus és un projecte sobre la multiplicació dels cossos, una recerca del «cos a cos» que confronta

cossos reals i ficticis i qüestiona la noció de grup. *Corpus* invoca una memòria ancestral que fa possible altres formes de presència -i absència- al voltant dels nostres cossos.

Amb el suport de La Nef i Le Théâtre du Mouvement.

Minako Seki · *Human Form II – Puppets*

La coreògrafa i ballarina germano-japonesa Minako Seki continua la sèrie *Human Form* amb una proposta que ultrapassa els límits de les formes humanes. Amb la referència a figuracions possibles en forma de nines, robots, cadàvers, fantasmes o esperits, Seki incorpora totes les potencialitats del desdoblament corporal amb titelles a escala real.

On hi ha el límit entre l'home i l'animal, entre l'home i l'humanoide, entre l'home i la màquina? En japonès, a la nina l'anomenen *ningyo*, escrit amb els caràcters 人 -humà- i 形 -forma-. Una nina, doncs, és un «ésser de forma humana» que permet la descoberta del que és veritablement humà.

Coproducció amb Eisfabrik – Commedia Futura Hannover.

Pep Aymerich

Les propostes artístiques de Pep Aymerich (Sarrià de Dalt, 1962), més enllà de la seva diversitat i vastitud, coincideixen en la presència del cos com a punt de referència, en la justesa en la mesura de les possibilitats i reaccions dels materials treballats, en el rigor, concisió i qualitat en la realització. Artesà de la fusta compromès amb la professió (en totes les accepcions del terme) de crear un món amb les mans, la seva feina esdevé una litúrgia de la mirada. En totes les seves creacions s'albira una profunda necessitat de transcendència, un qüestionament constant sobre el conflicte de l'home davant la fragilitat de la seva existència.

Pietro Marullo · *HIVE*

El treball de Pietro Marullo (Nàpols, 1985) rau en la intersecció d'arts visuals, teatre, instal·lació i moviment. Presentat a IF Barcelona 2017 amb *Wreck*, obra seleccionada a Aerowaves, torna com a artista resident per a la producció del seu nou projecte.

HIVE - our hydrological need of cosmic lines és un projecte que parteix del *Tondo Doni* de Michelangelo. En aquesta obra mestra de la pintura, la representació de la Sagrada Família es cospa en la tendresa del gest de traspàs del Fill als braços dels pares. *HIVE* representa una extensió i una revisió del concepte i de la imatge de la Sagrada Família.

Coproducció amb Festival OrienteOccidente 2019.

Resums de les ponències i perfil dels ponents

Alfons Zarzoso:

Cuerpo humano, figuras de cera: la exhibición de la anatomía en la Barcelona contemporánea

Desde finales del siglo XVIII hasta finales de los años 1930, la ciudad de Barcelona fue destino y lugar de paso de la presentación y exhibición del cuerpo humano en forma de modelos anatómicos. Se trató de un fenómeno complejo, dispar y plural, con una variedad de actores, espacios y, también, públicos, que contribuyeron a lo largo del período a configurar un saber sobre el cuerpo humano. Nos interesa aquí, por un lado, el fenómeno de la exhibición pública de anatomías humanas en soportes, tipologías y formatos diversos en un adecuado marco internacional de circulación de objetos, conceptos y modas expositivas; y por otro, el esbozo de una geografía urbana de las exhibiciones de colecciones y modelos anatómicos como un paso previo imprescindible para plantear la cuestión de la recepción de estas exhibiciones por parte de públicos plurales y cambiantes. Así, vamos a fijar la mirada en la complejidad de los regímenes de exhibición de las representaciones anatómicas del cuerpo humano que nos muestra claramente el caso barcelonés. Ciertamente, en el mismo momento en el que estas exhibiciones anatómicas ambulantes se instalaban en unos espacios determinados de la ciudad, dirigidas a unos determinados públicos urbanos y utilizando unos determinados recursos museográficos y propagandísticos, otras colecciones anatómicas se estaban también formando y exponiendo en espacios académicos y para el restringido público asistente a las instituciones de formación y educación de médicos y cirujanos; instituciones y perfiles profesionales que estaban también en proceso de transformación en el período de finales del siglo XVIII y la primera mitad del siglo XIX.

Alfons Zarzoso

Doctor en Història per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. Director i conservador del Museu d'Història de la Medicina de Catalunya (dependent del Col·legi de Metges). Juntament amb José Pardo Tomás, forma part del grup de recerca sobre museus anatòmics i l'exhibició i representació del cos humà en exposicions ambulants.

Ha comissariat nombroses exposicions i forma part de la comissió de rescat del patrimoni mèdic a Catalunya. També col·labora com a professor als Màsters d'Història de la Ciència de Barcelona i d'Antropologia Mèdica a Tarragona.

Ha escrit llibres i articles sobre la història de la medicina catalana dels segles XVII a XX. Treballa sobre la cultura material i les representacions visuals a la medicina contemporània i el seu paper en la configuració de les especialitats mèdiques. És president de la Societat Catalana d'Història de la Ciència i de la Tècnica.

Roberto Fratini Serafide:

Figuras de figuras. Precisiones y metamorfosis de una dramaturgia de la imagen

La conferencia tomará en consideración algunos aspectos de la genealogía poética y del historial cultural de la noción de «figura», tanto en las fuentes literarias y plásticas como en las categorías analíticas de Auerbach, Lyotard, Didi-Huberman y Blumenberg, para rastrear los motivos de su centralidad y operatividad en la aventura de las «dramaturgias silenciosas» que en los últimos años han transformado la manera de percibir, entre otros, la danza, el teatro físico, la instalación y la mismísima mediación cultural.

Roberto Fratini Serafide

Professor de Teoria de la Dansa al Conservatori Superior de Dansa de l'Institut del Teatre, dramaturg i teòric de l'art. Autor d'obres de referència com *A contracuento: la danza y las derivas del narrar* (Mercat de les Flors, 2012).

Lluís Graells i Eudald Ferré: ***Petites descobertes al voltant del titella i l'actor***

Eudald Ferré i el Lluís Graells col·laboren artísticament en més de quinze espectacles relacionats amb l'objecte i la màscara. Al llarg de 25 anys hi ha un procés de triatge i depuració que porten la seva simbiosi al moment actual, on el titella de guant campa per l'escena alliberat del castellet i fins i tot de la seva ànima. En aquesta ponència mostraran parts d'aquest periple i parlaran del moment on som ara.

Lluís Graells

Professor d'interpretació de l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre. Titulat a l'Escola de Mim i Pantomima (direcció Pawel Rouba) i format amb Jullie Goell, Roy Bosier, Don Jordan i Andrzej Leparski, és també director, actor i dramaturg. Ha treballat amb companyies de titelles i va ser director artístic del Festival Internacional de Mim i Teatre Gestual de Reus.

Eudald Ferré

Actor, titellaire, constructor i director de Guant, Festival Internacional de Teatre de Titelles de l'Alt Camp. És membre i fundador de la companyia Pa Sucat. Ha treballat amb companyies com Zambhú Teatro de Navarra, La Trepa Companyia del Teatre Regina, La Cònica-Lacònica, El Magatzem-Ramon Simó, Struc, Xoi Mangoï, Clownx Teatre, La Bagatella-Luca Ronga d'Itàlia, Traüt, Iban Beltran a La Seca Espai Brossa de Barcelona, Cia. Mov-i-Ment, entre d'altres.

Anna Ivanova Brashniskaia

Actriu, dramaturga i investigadora vinculada al departament d'Estudis Teatral de l'Acadèmia d'Arts Escèniques de Sant Petersburg. Doctora en Filosofia de la Crítica i la història de l'art amb la tesi *Teatre de titelles: semàntica de les tècniques tradicionals de manipulació*. Membre honorària d'UNIMA Finlàndia.

Constanza Brncic Monsegur: ***Moving Objects. ¿Qué mueve a quién? ¿Quién mueve a qué?***

Moving Objects es una pràctica performativa que llevo desarrollando desde hace cuatro años en diferentes contextos. A través de una sencilla propuesta (o si se prefiere, partitura de acción), los participantes cambian de lugar los objetos que ya estaban en el espacio. En silencio, el paisaje se va modificando y la acción de mover objetos revierte su lógica: ¿quién mueve a quién? El gesto deja de ser utilitario y pasa a ser fruto de una escucha y una decisión, pasa a ser gesto primario de creación e, invocando el concepto de Simone Weil, de decreación.

Ni mero cuerpo como objeto, ni simple figuración del objeto. *Moving objects* pone en cuestión las relaciones entre objetos y cuerpos, entre figuración y abstracción, erosionando estas dicotomías, revelando relaciones de continuidad, contagio, mimetización, absorción y quiasmo entre cuerpos y objetos. Momentos de distorsión del significado de la acción, momentos de antropomorfismo del objeto, del objeto como pregunta y del cuerpo como movimiento puro, como humanidad sin humanismo. En este entrelazarse y desdibujarse las posiciones de cuerpo y objeto, se pone de manifiesto una crítica performativa a las categorías de sujeto y objeto así como a la estructura misma de la representación. También, y más profundamente, renace la pregunta ingenua que repetimos hasta la saciedad cuando tenemos dos años, y que se refiere tanto a los cuerpos como a los objetos: *Y esto, ¿qué es esto?*

En esta conferencia propongo reflexionar sobre ciertos acontecimientos que han tenido lugar en el despliegue de esta pràctica (que puede encontrar paralelismos con las pràcticas espontàneas de

protesta social y política, así como con el jugar, o ciertos rituales), que ponen de relieve relaciones transfiguradoras entre cuerpos y objetos, potencialidades de transformación del espacio común y de su significado colectivo y que permiten la exploración crítica de la dialéctica entre lo que miramos y lo que nos mira, lo que tocamos y lo que nos toca, lo que movemos y lo que nos mueve.

Constanza Brncic Monsegur

Coreògrafa i ballarina. Llicenciada en Filosofia i màster en Pensament Contemporani i Tradició Clàssica per la UB, on actualment segueix el programa de doctorat en Filosofia Contemporània. Professora de composició i improvisació al Conservatori Superior de Dansa (Institut del Teatre de Barcelona) i professora convidada a l'ESAD (Escola Superior d'Art Dramàtic). Durant els seus més de vint-i-cinc anys de carrera, ha creat un bon nombre de peces escèniques i ha ballat amb companyies com Mal Pelo o Raravis/Andrés Corchero i Rosa Muñoz. El seu treball es caracteritza per una preocupació constant per la relació de l'art amb l'entorn, per la qual cosa ha desenvolupat els seus projectes en contextos socials com escoles, hospitals, presons, barris i col·lectius de persones diverses.

Joëlle Noguès:

Ni sujet, ni objet, les marionnettes appartiennent à un territoire de l'indéterminé

En mettant en scène la question de l'indétermination des frontières du corps, le corps marionnettique apparaît comme un corps hybride, au seuil entre l'organique et le non-organique, le matériel et le spirituel. Il propose un autre possible des corps, toujours à la frontière entre plusieurs statuts ou plusieurs natures.

La notion de vie emprisonnée dans la forme, la relation de l'être humain à la mort, à la matière pose la question du sujet face au monde. Comment parvient-on à animer/manipuler les marionnettes qui, par leur traitement, leur statut, leur phénoménalité et le réseau de relations qu'elles génèrent, ne se distinguent guère des humains.

Un théâtre de marionnette comme théâtre signe, une écriture qui met en jeu des corps, des espaces, des matières. En objectivant la parole, l'objet devient le signe du mot et il matérialise la pensée humaine.

Joëlle Noguès

Dramaturga, *metteur en scène* i titellaire formada a l'Escola Superior de Titelles de Praga, República Txeca, membre de la companyia Pupella-Noguès i fundadora del centre de residència i investigació Odradek. Vinculada actualment a la universitat de Tolosa Jean Jaurès (Toulouse 2-Le Mirail).

Resums de les comunicacions i perfil dels comunicands

Moderador: **Valerio Zanardi**, llicenciat en filosofia i doctor en sociologia. Especialista en sociologia i teoria de l'art i les polítiques culturals.

Jordi Alomar

De les relíquies i les efígies a les fantasmagories digitals: paradigmes del cos com a objecte escènic

La modernitat entesa com un procés indefugible vers la individuació provoca una escissió radical entre «home» i «cos». Partint de la distinció ontològica entre la «possessió d'un cos» i «ser un cos», l'objectivació del cos resultant transmuta la configuració simbòlica de la (re)presentació escènica del cos en diferents paradigmes.

Jordi Alomar

Musicòleg i gestor cultural. Investigador predoctoral en formació en Sociologia de l'Art al CECUPS, Centre d'Estudis sobre Cultura, Política i Societat de la Universitat de Barcelona. Director artístic d'IF Barcelona i comissari independent.

Martina Tosticarelli:

El regreso de la figura

En un contexto saturado de imágenes, de cuerpos que aparecen permanentemente objetualizados en las redes sociales y banalizados en los reality shows, con tragedias transmitidas en directo donde la muerte se expone como una mera imagen y la vulnerabilidad es una y otra vez utilizada como instrumento de marketing, la presentación del cuerpo en escena debe asumirse de una manera diferenciada y concreta. Vivimos en un entorno hiper-dramatizado y no podemos competir desde un acercamiento realista, tanto por una cuestión práctica –de supervivencia artística– como por una cuestión ética.

Martina Tosticarelli

Doctora en arts escèniques per la Universitat Autònoma de Barcelona. Historiadora de l'art per la Universitat de Barcelona i llicenciada en Belles Arts (escenografia) per la Universidad Nacional de la Plata. Ajudant docent a la Universidad de la Plata i en l'Institut Superior de Arte del Teatro Colón de Buenos Aires. El passat 2017 va ser guardonada amb el Premio Internacional de Ensayo Teatral del INBA-CITRU de Mèxic amb *Retóricas de la vulnerabilidad: rupturas del cuerpo en la escena contemporánea* (Ed. Paso de Gato, 2017).

Perfil dels participants a la taula d'experiències

Taula moderada per **Fèlix Pons**, actor, director i artista plàstic. Format a l'Institut del Teatre, Central Saint Martins i Escola Massana. El 2013 funda Arsènic Arts Studio, companyia resident del Teatre Tantarantana. Professor d'arts visuals i noves dramaturgies a l'Escola Massana.

Andrea Cruz (Santiago de Chile, 1971) Coreògrafa i ballarina, formada en dansa contemporània i teatre gestual amb Mauricio Celedón. Formà part de la companyia Teatro del Silencio (Xile) i fou membre fundadora de la companyia Au-Ments. Artista en residència a IF Barcelona 2018-2019 amb *Las Hermanas Verán*.

Carmen Gómez (Santander, 1987). Formada en audiovisuals i graduada en coreografia pel Conservatori Superior de Dansa de l'Institut del Teatre, promoció de 2018. Funda la plataforma d'experimentació *El Cuevo Filmado*, amb la que realitza peces en format audiovisual que es projecten a diversos festivals internacionals. La seva peça coreogràfica *Echarse al bosque* va ser seleccionada a l'Encuentro Internacional de Jóvenes Coreógrafos.

Txalo Toloza (Antofagasta, Xile, 1975)

Format com a videoartista a Santiago de Chile com a performer i creador escènic a Barcelona, on resideix i treballa des de 1997. El 2005 crea l'estudi audiovisual MiPrimerDrop especialitzat en el treball fotogràfic dedicat a les arts vives i a la performance. Performer, videasta, director d'escena, professor i activista, és col·laborador habitual de la performer Sònia Gómez i de Roger Bernat. Forma parella artística amb Laida Azkona, amb qui treballa en una trilogia que indaga en la relació entre el neocolonialisme, la cultura contemporània i la barbàrie.

Companyia Zero en Conducta (Catalunya)

Formada el 2011 per Putxa (José Antonio Puchades) i amb la incorporació de Julieta Gascón el 2014, és una de les companyies de teatre visual amb major projecció internacional. El seu espectacle *La dernière danse de Brigitte* ha estat programat amb un èxit unànim de públic i crítica arreu del món.

Notes sobre les mostres d'alumnes:

Joan Cusó

Actor i director, és professor d'interpretació i improvisació. Com a membre de la històrica companyia Vol Ras, va apostar per una renovació del llenguatge escènic a casa nostra i va aprofundir en el llenguatge del teatre gestual i el mim. Entre les seves darreres creacions, hi ha la direcció de l'espectacle *Les veus de Txernòbil*, basat en el llibre homònim de Svetlana Aleksievitx, que combinava el teatre d'ombres i titelles, la narració i el reportatge.

Guillem Jiménez (CSD):

Duquela

«*Duquela* va sorgir d'un projecte sobre la distància, en el qual vaig demanar a deu artistes de diferents especialitats i edats que m'enviessin materials que ells/es relacionaven amb la distància. La meua feina doncs era trobar un punt d'unió entre tots els materials, sense saber-ne el significat ni el perquè de l'elecció. La peça inicialment comptava amb tres parts, però *Duquela* (la primera) és amb la que he seguit treballant. A partir de pautes molt senzilles en relació a música i cos, so i moviment, es genera una altra manera d'interpretar una cançó de flamenc, en concret *Fandangos por soleá* de Maria la Sabina» (Text: Guillem Jiménez)

Silvia Batet (CSD):

Pas de Carla, Iris, Raquel y Goretti

«Carla, Iris, Raquel y Goretti son los nombres de las intérpretes de este *Lago de los cisnes*. En los lagos de la danza, los cisnes no tienen nombre, son idénticos y se les suponen identidades mágicas. En los lagos de la vida, hay otras mujeres no idénticas sin nombre y con poderes sobrenaturales. ¿Quiénes son estas mujeres? ¿Qué las hace parecidas o diferentes? Carla, Iris, Raquel y Goretti son los nombres de las intérpretes de esta pieza, y es importante que los conozcáis. Al fin y al cabo, han ensayado mucho para mostraros esto». (Text: Silvia Batet)

Direcció i coreografia: Silvia Batet

Intèrprets: Carla Redó, Iris Allain, Raquel Romero i Goretti Pié

Música: TNGHT, Guillem Roset i P. I. Tchaikovsky

Barbara Cappi (CSD):

Si te escuchara cuando te escucho, construiríamos un techo

«Un castigo paradisíaco habitado por la textura de los cuerpos y la piel de las tejas. Suspendido entre peso y fragilidad, el espectáculo de las ruinas se hace susceptible de hacer cantar una obsesión, de darle voz en una cantilena cuyo tema se construye a partir de la responsabilidad. ¿Puedes aguantar algo que no se aguanta? *Alimentada por la tracción de su propia incisión en el espacio, (...) la obsesión es el verdadero nombre de la melancolía. Un dar vueltas largo tiempo, de forma continua, en torno a unas ruinas* (Jean Yves Jounnais)» (Text: B.Cappi)

Direcció i coreografia: Barbara Cappi

Intèrprets: Carlos Ulloa, Nora Baylach, Violeta Iriberry

Disseny d'il·luminació: Barbara Cappi i Magdalena Garzon